Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
RIMVYDASA NORKUSA
przedstawiona w dniu 20 listopada 2025 r.[1]

Sprawy C-498/24 P i C-499/24 P

Çolakoğlu Metalurji AŞ,
Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ
przeciwko
Komisji Europejskiej (C-498/24 P)
oraz
Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ,
İskenderun Demir ve Çelik AŞ,
Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ
przeciwko

Komisji Europejskiej (C-499/24 P)

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/1100 – Przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Należności celne przywozowe – Obliczanie marginesu dumpingu – Artykuł 2 ust. 10 lit. j) – Umowa zabezpieczająca przed ryzykiem kursowym

I. Wprowadzenie

1. Niniejsze sprawy dotyczą dwóch odwołań wniesionych przez tureckie przedsiębiorstwa od wyroków Sądu Unii Europejskiej wydanych w sprawach T-629/21[2] i T-630/21[3] (zwanych dalej „zaskarżonymi wyrokami") w dziedzinie ceł antydumpingowych. Wnoszące odwołanie zarzucają Sądowi, że dopuścił się szeregu naruszeń prawa przy badaniu ich skarg o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1100 z dnia 5 lipca 2021 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (zwanego dalej „spornym rozporządzeniem")[4].

[1] Język oryginału: francuski.

[2] Wyrok z dnia 8 maja 2024 r., Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları i in./Komisja (T-629/21, zwany dalej „wyrokiem zaskarżonym w sprawie C-499/24 P", EU:T:2024:303).

[3] Wyrok z dnia 8 maja 2024 r., Çolakoğlu Metalurji i Çolakoğlu Dış Ticaret/Komisja (T-630/21, zwany dalej „wyrokiem zaskarżonym w sprawie C-498/24 P", EU:T:2024:304).

[4] Dz.U. 2021, L 238, s. 32.

2. Zgodnie z wnioskiem Trybunału w niniejszej opinii skupię się na wspólnym zarzucie obu odwołań, który dotyczy zasadniczo kwestii wykładni art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”)[5]. Chodzi konkretnie o rozstrzygnięcie, czy w celu ustalenia istnienia dumpingu Komisja Europejska jest zobowiązana do uwzględnienia umów zabezpieczających przed ryzykiem kursowym zawartych między przedsiębiorstwami działającymi w handlu międzynarodowym, czy też przeciwnie, może nadal stosować własną metodę przeliczania walut.

3. Kwestia ta ma szczególne znaczenie w praktyce handlu międzynarodowego, gdzie transakcje są zazwyczaj przeprowadzane w różnych walutach. Nierzadko podmioty gospodarcze zawierają umowy zabezpieczające, aby chronić się przed znacznymi wahaniami kursów walut, które mogą zniekształcić rzeczywistą cenę danych towarów. Należy jednak przypomnieć, że Unia Europejska, jako pełnoprawny członek wielostronnego systemu handlu międzynarodowego, ma uzasadniony interes w zapewnieniu ustalenia rzeczywistej ceny tych towarów w celu zapewnienia skuteczności swej polityki zwalczania dumpingu. W tym kontekście do Trybunału będzie należało ustalenie, czy takie umowy zawarte między prywatnymi podmiotami gospodarczymi mogą mieć wpływ na wykonywanie zadań powierzonych Komisji przez prawo Unii przy wdrażaniu rozporządzenia podstawowego.

II. Ramy prawne

A. Prawo WTO

4. Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994)[6], Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT) (zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym”)[7].

5. Artykuł 2 porozumienia antydumpingowego, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, przewiduje:

„[…]

2.4. Rzetelne porównanie będzie dokonane między ceną eksportową i wartością normalną. Porównanie to będzie dokonane na tym samym poziomie handlu, zwykle na poziomie cen loco fabryka i w odniesieniu do sprzedaży dokonanych możliwie w tym samym czasie. W każdym przypadku, stosownie do niego, należy dokonać odpowiedniej korekty ze względu na różnice zakłócające porównywalność cen, w tym różnice w warunkach sprzedaży, różnice w opodatkowaniu, poziomie handlu, ilościach, różnice właściwości fizycznych i wszelkie inne

[5] Dz.U. 2016, L 176, s. 21.

[6] Dz.U. 1994, L 336, s. 1.

[7] Dz.U. 1994, L 336, s. 103.

różnice, w przypadku których będzie wykazany ich wpływ na porównywalność cen. […] W przypadkach określonych w ustępie 3 powinny być również dokonane korekty z tytułu kosztów, w tym ceł i podatków, uiszczonych między momentem przywozu i odsprzedaży, oraz z tytułu przypadających zysków. Jeżeli w tych przypadkach porównywalność cen została utrudniona, władze określą wartość normalną na poziomie handlu, odpowiednim do poziomu handlu dla konstruowanej ceny eksportowej, bądź dokonają odpowiednich korekt, jakie umożliwia niniejszy ustęp. Władze wskażą zainteresowanym stronom, jakie informacje są niezbędne do zapewnienia rzetelnej porównywalności, i nie będą narzucać stronom obowiązku ponoszenia nieuzasadnionych ciężarów dowodowych.

2.4.1 Jeśli dla porównania cen według ustępu 4 niezbędne jest przeliczenie walut, takie przeliczenie będzie dokonane z użyciem kursu wymiany z dnia sprzedaży […], pod warunkiem iż gdy sprzedaż walut obcych na rynkach terminowych jest bezpośrednio związana z rozpatrywaną sprzedażą wywozową, to będzie zastosowany kurs wymiany dla sprzedaży terminowych. Wahania kursów nie będą uwzględniane i w dochodzeniu władze umożliwią eksporterom w ciągu przynajmniej 60 dni dostosowanie swoich cen eksportowych do trwałych zmian kursu w okresie objętym dochodzeniem.

2.4.2 Zgodnie z postanowieniem ustępu 4 regulującym rzetelne porównania, istnienie marginesu dumpingu w czasie trwania dochodzenia będzie zwykle ustalane przez porównanie średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich porównywalnych transakcjach wywozowych, bądź przez porównanie normalnej wartości i cen eksportowych dla każdej transakcji. […]”.

B. Prawo Unii

1. Rozporządzenie podstawowe

6. Artykuł 1 rozporządzenia podstawowego stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

[…]”.

7. Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu”, przewiduje:

„[…]

C. PORÓWNANIE

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należytym uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości

normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

[…]

j) Przeliczanie walut

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

[…]”.

2. Sporne rozporządzenie

8. Motywy 96–101 spornego rozporządzenia mają następujące brzmienie:

„(96) Jeden z producentów eksportujących i dwóch powiązanych producentów eksportujących zakwestionowało tymczasowe odrzucenie dostosowania z tytułu przeliczania walut, którego domagali się z powodu umów zabezpieczających związanych z prowadzoną przez nich sprzedażą do Unii. Chodziło o kurs wymiany walut, który ma być stosowany przy przeliczaniu wartości sprzedaży w walutach obcych (w tym przypadku w euro) na walutę państwa wywozu (lira turecka lub TRY). Przedsiębiorstwa powołały się na przepisy art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym »[…] gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, […] stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej«.

(97) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący sprzeciwił się argumentom producentów eksportujących, twierdząc, że zabezpieczenie walutowe jest procesem wewnętrznym, a przedsiębiorstwa nie mogą argumentować, że bez niego cena sprzedaży byłaby wyższa, ponieważ nie ma dowodów na to, że klienci zapłaciliby wyższą cenę.

(98) Komisja zwróciła uwagę, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie w sytuacjach, gdy do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową niezbędne jest przeliczanie waluty. Stałą praktyką jest dokonywanie takiego porównania w walucie państwa, którego dotyczy postępowanie. Dlatego też w tym przypadku Komisja użyła liry tureckiej jako waluty porównawczej. Oba przedsiębiorstwa twierdzą, że dostosowanie z tytułu przeliczania walut zabezpieczało te transakcje sprzedaży eksportowej, które były denominowane w euro. Ryzyko przeliczania walut wynikające z tych transakcji było we wszystkich przypadkach zabezpieczone w stosunku do dolara amerykańskiego.

Ponieważ porównanie przeprowadzono w lirach tureckich, a wszystkie transakcje w euro bezpośrednio przeliczano na liry tureckie bez pośredniego przeliczania na dolary amerykańskie, podobnie jak realizowanie całej sprzedaży krajowej w lirach tureckich, Komisja uznała, że kurs wymiany między euro a dolarem amerykańskim uzgodniony w umowach zabezpieczających nie ma znaczenia do celów porównania. W związku z tym Komisja odrzuciła argument przedstawiony przez trzech producentów eksportujących.

(99) Po ostatecznym ujawnieniu trzej producenci eksportujący ponownie przedstawili swoje argumenty za dostosowaniem z tytułu przeliczania walut w sprzedaży do Unii, aby uwzględnić operacje zabezpieczające przed ryzykiem walutowym wynikającym z transakcji w euro. Powtórzyli argument, że niezależnie od waluty użytej do porównania cen, zysk lub strata z tytułu kursu wymiany w momencie zabezpieczenia mają znaczący wpływ na porównanie cen. W szczególności przedstawili teoretyczny przykład zamówienia sprzedaży krajowej z ceną jednostkową w USD uzgodnioną w danym dniu oraz zamówienia sprzedaży eksportowej z taką samą ceną jednostkową przedstawioną jako równowartość EUR uzgodnioną w tym samym dniu. Z obliczeń przedsiębiorstw wynika, że kiedy te zamówienia sprzedaży są realizowane tego samego dnia, a wartość faktury jest przeliczana bezpośrednio z waluty ujętej na fakturze na TRY, porównanie skutkowałoby dumpingiem, mimo że cena uzgodniona w przypadku obu zamówień sprzedaży była taka sama w dniu ich dokonania. Następnie stwierdzili, że dostosowanie ze względu na zabezpieczenie powinno być dokonane na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) lub lit. k) rozporządzenia podstawowego.

(100) Komisja przeanalizowała ten argument, a w szczególności przykład teoretyczny, który rzekomo dowodził, że dla celów porównania cen w umowach zabezpieczających należało uwzględnić kurs wymiany walut. Po pierwsze, Komisja zauważyła, że chociaż przykład był poprawny pod względem matematycznym, nie odzwierciedlał on rzeczywistości ani w zakresie działalności gospodarczej przedsiębiorstw, ani w zakresie obliczeń marginesu dumpingu. W szczególności przykład ten sugerował, że margines dumpingu jest obliczany poprzez porównanie dwóch indywidualnych transakcji przeprowadzonych w tym samym czasie, co nie jest prawdą, ponieważ Komisja porównuje średnią wartość normalną i średnią cenę eksportową ustaloną w okresie objętym dochodzeniem dla każdego typu produktu. Po drugie, w przykładzie założono, że wszystkie zamówienia sprzedaży zawarte w danym dniu są realizowane w podobnym czasie, co okazało się błędnym założeniem. W istocie jeden z producentów eksportujących przedstawił osobny argument, że czas realizacji między zakończeniem produkcji a odbiorem towarów przez klienta był znacznie dłuższy w przypadku sprzedaży na rynku krajowym niż przypadku sprzedaży eksportowej. W związku z tym przykład podany przez przedsiębiorstwa okazał się nieadekwatny do omawianej sytuacji. Ponadto żadne z przedsiębiorstw nie przedstawiło dowodów na to, że ich transakcje sprzedaży eksportowej denominowane w EUR były pierwotnie negocjowane na podstawie ceny w USD. Przeciwnie, umowy sprzedaży lub zamówienia sprzedaży w ramach tych transakcji sprzedaży eksportowej były bezpośrednio denominowane w EUR bez żadnego odniesienia do USD. Przeliczanie z EUR na TRY za pośrednictwem USD uznano zatem za nieistotne. W związku z tym Komisja odrzuciła twierdzenie dotyczące dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

(101) Ponadto, chociaż przedsiębiorstwa twierdziły, że są w stanie powiązać transakcje wywozowe z indywidualnymi operacjami zabezpieczającymi, transakcje te mogły być, a w wielu przypadkach były, dostosowywane po sprzedaży w zależności od kształtowania się prognoz finansowych i w celu maksymalizacji zysku przedsiębiorstw. Komisja nie uznała

zatem, że zabezpieczenie może być bezpośrednio powiązane z daną sprzedażą eksportową i że uwzględnienie ceny sprzedaży terminowej groziłoby zakłóceniem rzeczywistej ceny eksportowej".

III. Okoliczności powstania sporów, postępowania przed Sądem i zaskarżone wyroki

A. Sprawa C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji i Çolakoğlu Dış, Ticaret/Komisja)

1. Okoliczności powstania sporu

9. Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 2–10 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P i można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.

10. Çolakoğlu Metalurji AŞ (zwana dalej „CM") jest tureckim producentem eksportującym wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, a Çolakoğlu Dış Ticaret AŞ (zwana dalej „ÇOTAŞ") jest powiązanym z nim tureckim przedsiębiorstwem handlowym prowadzącym działalność eksportową.

11. W dniu 14 maja 2020 r. Komisja wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii Europejskiej niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej (zwanych dalej „produktem objętym postępowaniem") pochodzących z Turcji.

12. Dochodzenie obejmowało okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2019 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem"). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od 1 stycznia 2016 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.

13. W dniu 6 stycznia 2021 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2021/9 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych") [8], nakładające tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 7,6 % na wywóz produktu objętego postępowaniem dokonywany przez wnoszące odwołanie do Unii.

14. W dniu 5 lipca 2021 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe w wysokości 7,3 % na przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez wnoszące odwołanie.

2. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok w sprawie C-498/24 P

15. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 września 2021 r. CM i ÇOTAŞ wniosły skargę w celu stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.

16. Na poparcie swojej skargi wnoszące odwołanie podniosły cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego. Zarzut drugi dotyczył naruszenia art. 2 ust. 10 lit. b) rozporządzenia podstawowego ze względu na wymóg uiszczenia

[8] Dz.U. 2021, L 3, s. 4.

należności celnych przywozowych w celu dokonania dostosowania. Zarzut trzeci dotyczył oczywistego błędu w ocenie polegającego na odmowie dokonania kwartalnego obliczenia marginesu dumpingu i wynikającego z tego naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Zarzut czwarty dotyczył naruszenia art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego z uwagi na odmowę przeprowadzenia dostosowania w oparciu o zyski i straty z tytułu zabezpieczenia.

17. Zaskarżonym wyrokiem w sprawie C-498/24 P Sąd oddalił te cztery zarzuty, a tym samym skargę w całości.

B. Sprawa C-499/24 (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları i in./Komisja)

1. Okoliczności powstania sporu

18. Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 2–10 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.

19. Wnoszące odwołanie są spółkami prawa tureckiego. Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ i İskenderun Demir ve Çelik AŞ prowadzą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży wyrobów płaskich walcowanych na gorąco. Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ jest powiązanym z nimi przedsiębiorstwem handlowym.

20. W dniu 14 maja 2020 r. Komisja wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii Europejskiej niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco, z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Turcji (zwane dalej „dochodzeniem").

21. Dochodzeniem objęto okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2019 r. Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od 1 stycznia 2016 r. do końca okresu objętego dochodzeniem. Wnoszące odwołanie przedstawiły swoje uwagi na piśmie w toku dochodzenia.

22. W dniu 6 stycznia 2021 r. Komisja przyjęła rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych, nakładające tymczasowe cło antydumpingowe w wysokości 5,4 % na wywóz do Unii produktu objętego postępowaniem dokonywany przez wnoszące odwołanie.

23. W dniu 5 lipca 2021 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe w wysokości 5 % na przywóz do Unii produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez wnoszące odwołanie.

2. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok w sprawie C-499/24 P

24. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 września 2021 r. wnoszące odwołanie wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

25. Na poparcie swojej skargi wnoszące odwołanie podniosły cztery zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia trzech pierwszych zdań oraz zdania piątego art. 2 ust. 10 i art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, a także naruszenia art. 2 ust. 5 tego rozporządzenia. Zarzut drugi dotyczył tego, że odmowa dokonania przez Komisję dostosowania w oparciu o zyski i straty z tytułu zabezpieczenia naruszała art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, art. 2.4

porozumienia antydumpingowego i zasadę dobrej administracji. W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie podniosły, że naruszone zostały art. 2 ust. 5 i 6 rozporządzenia podstawowego oraz trzy pierwsze zdania art. 2 ust. 10 tego rozporządzenia. Wreszcie zarzut czwarty dotyczył naruszenia art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego oraz art. 2.2.2 porozumienia antydumpingowego.

26. Zaskarżonym wyrokiem w sprawie C-499/24 P Sąd oddalił te cztery zarzuty, a tym samym skargę w całości.

C. Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron

27. Odwołania w sprawach C-498/24 P i C-499/24 P zostały wniesione w dniu 17 lipca 2024 r. i wpisane do rejestru sekretariatu Trybunału tego samego dnia.

28. W swych odwołaniach wnoszące odwołanie odpowiednio wnoszą do Trybunału o:

– tytułem żądania głównego – uchylenie zaskarżonych wyroków, stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia i obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez nie w ramach odwołania oraz kosztami postępowania przed Sądem; oraz

– tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem i postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

29. Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołań oraz

– obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

30. Zgodnie z art. 76 § 2 regulaminu postępowania Trybunał podjął decyzję o pominięciu rozprawy.

IV. Analiza prawna

A. Uwagi wstępne

1. Unia Europejska w wielostronnym systemie handlowym

31. WTO zapewnia przestrzeganie wielostronnego systemu handlowego opartego na wiążących zasadach. Unia Europejska, jako organizacja regionalna posiadająca osobowość prawną, ma szczególny status w ramach WTO, której jest pełnoprawnym członkiem, równolegle z jej państwami członkowskimi [9]. Biorąc pod uwagę wyłączną kompetencję przysługującą jej na mocy art. 3 ust. 1 lit. e) TFUE w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, Unia przejęła zobowiązania międzynarodowe jej państw członkowskich, w szczególności zobowiązania wynikające z porozumień WTO. Porozumienie antydumpingowe, stanowiące integralną część tego zbioru

[9] Zobacz opinia rzecznika generalnego P. Pikamäe w sprawie Komisja/Hansol Paper (C-260/20 P, EU:C:2022:13, pkt 71).

zasad, reguluje zarówno przesłanki materialne, jak i przepisy proceduralne dotyczące przyjmowania, wdrażania i utrzymywania środków antydumpingowych. Nieprzestrzeganie tych wymogów naraża przyjęte środki na ryzyko zakwestionowania w ramach mechanizmu rozstrzygania sporów WTO [10].

32. W celu transpozycji tych zobowiązań międzynarodowych do porządku prawnego Unii prawodawca europejski przyjął na podstawie art. 207 ust. 2 TFUE rozporządzenie podstawowe w dziedzinie ochrony handlu. Tekst ten określa warunki, na jakich Komisja jest uprawniona do podejmowania działań przeciwko nieuczciwym praktykom handlowym stosowanym przez eksporterów mających siedzibę w państwach trzecich, jeżeli praktyki te wyrządzają szkodę przemysłowi europejskiemu. W tym kontekście Komisja działa jako organ dochodzeniowy i decyzyjny, jak określono w art. 6 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jednakże zgodnie z podstawową zasadą państwa prawa każda decyzja wywołująca skutki prawne podlega skutecznej kontroli sądowej. W związku z tym akty Komisji w dziedzinie antydumpingu mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności do Sądu, z możliwością kontroli przez Trybunał w przypadku odwołania. Niniejsza sprawa jest przykładem przeprowadzenia tej kontroli zgodności z prawem, która ma na celu zapewnienie zgodności aktów Komisji z przepisami Unii oraz ze zobowiązaniami międzynarodowymi wynikającymi z porozumienia antydumpingowego [11].

33. Zarzut czwarty podniesiony w sprawie C-498/24 P i zarzut szósty podniesiony w sprawie C-499/24 P są *identyczne* w zakresie, w jakim zmierzają one zasadniczo do podważenia wykładni przepisu, a mianowicie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, oraz jego zastosowania przez Komisję przy ustalaniu marginesu dumpingu. W tym kontekście zarzuca się Sądowi, że przyjął stanowisko prawne Komisji w odniesieniu do wykładni tego przepisu, nie uwzględniając przy tym znaczenia umów zabezpieczających w ramach międzynarodowych transakcji handlowych.

34. Biorąc pod uwagę, że argumenty wnoszących odwołanie dotyczą jedynie pojedynczych aspektów omawianych uregulowań, bez możliwości jednoznacznego ustalenia, jakie intencje kryją się za tymi argumentami, dla jasności wywodu rozpocznę od *przedstawienia tych uregulowań*, aby móc lepiej zrozumieć, o co chodzi w niniejszych sprawach. W tym celu wyjaśnię w szczególności, w jaki sposób margines dumpingu jest obliczany w praktyce [12] i jak należy postępować w kontekście transakcji obejmujących różne waluty [13]. Wyjaśnię ponadto funkcję umów zabezpieczających, na które powołują się wnoszące odwołanie, oraz to, czy Komisja jest zobowiązana do uwzględnienia w swoich obliczeniach takich umów między podmiotami prywatnymi [14]. Te wstępne wyjaśnienia ułatwią ocenę zasadności argumentów stron. Wspólny zarzut odwołania zostanie poddany szczegółowej analizie w ostatniej części opinii [15].

[10] Zobacz spór DS591 dotyczący skargi Unii w przedmiocie ceł antydumpingowych nałożonych przez Kolumbię na przywóz głęboko mrożonych frytek z Niemiec, Belgii i Niderlandów. Unia wygrała sprawę przed panelem (październik 2022 r.), a następnie w postępowaniu odwoławczym (grudzień 2022 r.), przy czym w obu instancjach stwierdzono, że Kolumbia naruszyła szereg postanowień porozumienia antydumpingowego.

[11] Czyniąc to, Unia wypełnia ponadto swoje zobowiązania umowne, ponieważ jest zobowiązana na mocy art. 13 porozumienia antydumpingowego i art. X:3 lit. b) porozumienia GATT do utrzymania sądów lub postępowań sądowych, arbitrażowych lub administracyjnych w celu zapewnienia kontroli sądowej przyjętych środków antydumpingowych.

[12] Zobacz pkt 35 i nast. niniejszej opinii.

[13] Zobacz pkt 39 i nast. niniejszej opinii.

[14] Zobacz pkt 49 i nast. niniejszej opinii.

[15] Zobacz pkt 62 i nast. niniejszej opinii.

2. Zasady regulujące ustalanie marginesu dumpingu

35. Zgodnie z art. 1 ust. 2 rozporządzenia podstawowego produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym. W związku z tym dumping ustala się poprzez porównanie dwóch wartości: pierwszej, odpowiadającej cenie produktu na rynku krajowym danego państwa trzeciego, która jest określana jako „wartość normalna" i drugiej jaką jest „cena eksportowa" produktu objętego postępowaniem do Unii Europejskiej. Uzyskany wynik stanowi „margines dumpingu" zdefiniowany w art. 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego jako „wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową".

36. Jak zauważył Trybunał w swoim orzecznictwie [16], określenie wartości normalnej stanowi jeden z podstawowych etapów, które powinny umożliwić stwierdzenie wystąpienia ewentualnego dumpingu. W tym względzie art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego przewiduje, że podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu. Co się tyczy ceny eksportowej, z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wynika, że odpowiada ona cenie faktycznie zapłaconej lub należnej za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii. Chodzi tu o cenę produktu na granicy Unii, tj. przed jego wejściem na rynek Unii, a nie o cenę zapłaconą przy jego wprowadzaniu do obrotu w Unii.

37. Po ustaleniu tych dwóch wartości należy dokonać ich porównania, które należy przeprowadzić w sposób „obiektywny" i „na tym samym poziomie handlu", zgodnie z wymogami art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. W celu uzyskania tego porównania dokonuje się dostosowań. Jeżeli strona żąda takich dostosowań, musi przedstawić dowód, że jej wniosek jest uzasadniony [17]. W praktyce Komisja porównuje ceny – czyli wartość normalną i cenę eksportową – na etapie „loco fabryka", odejmując koszty związane ze sprzedażą produktu.

38. Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego margines dumpingu ustala się albo za pomocą tak zwanej metody „symetrycznej", która polega na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii, albo za pomocą tak zwanej metody „asymetrycznej", polegającej na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii. Niezależnie od przyjętej metody musi ona wiernie odzwierciedlać rzeczywisty zakres stwierdzonego dumpingu. Dokładne obliczenie marginesu dumpingu ma szczególne znaczenie w praktyce, ponieważ ewentualnie nałożone cło antydumpingowe nie może przekroczyć tego marginesu dumpingu [18].

3. Praktyczne trudności związane z obliczeniem marginesu dumpingu, w szczególności w odniesieniu do uwzględnienia różnych walut

39. Dokładne obliczenie marginesu dumpingu często sprawia trudności w praktyce. Szczególnie rygorystyczny jest wymóg przewidziany w art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym porównanie ceny eksportowej z wartością normalną powinno być „obiektywne". Ten

[16] Zobacz wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20).

[17] Zobacz wyrok z dnia 16 lutego 2012 r. Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP (C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 58).

[18] M. Hahn, Artikel 207 AEUV w: C. Christian, M. Ruffert, H.-J. Blanke, *EUV/AEUV – Kommentar*, 6. Auflage, München, C.H. Beck 2022, pkt 141.

przepis prawa Unii nie definiuje, co obejmuje pojęcie „obiektywnego porównania". Jednakże odpowiednie pojęcie zawarte w art. 2.4 porozumienia antydumpingowego, na którym opiera się art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, zostało zinterpretowane na poziomie WTO jako oznaczające, że porównanie powinno być „bezstronne i obiektywne"[19]. Obowiązek zapewnienia „obiektywnego porównania" jest rozumiany jako obejmujący wszystkie postanowienia art. 2 porozumienia antydumpingowego[20].

40. W interesie wykładni zgodnej z prawem WTO[21] te same zasady powinny mieć zastosowanie do przepisów wyrażonych w art. 2 rozporządzenia podstawowego. Takie podejście jest w szczególności uzasadnione wyraźnym wyborem prawodawcy Unii, by wiernie odtworzyć przepisy prawa WTO w dziedzinie antydumpingu w prawie Unii[22].

41. Właściwe porównanie między ceną eksportową a ceną stosowaną w odniesieniu do konsumpcji krajowej w kraju wywozu wymaga logicznie, aby te dwie wartości były wyrażone *w tej samej walucie* – który to warunek nie jest w handlu międzynarodowym w praktyce systematycznie spełniany[23]. Wynika z tego konieczność dokonania przeliczenia waluty jednej z cen na walutę referencyjną drugiego rynku, która to operacja, pomimo pozornej neutralności technicznej, wiąże się z szeregiem wyzwań o charakterze metodologicznym i prawnym, które należy przedstawić poniżej.

42. Szczególne trudności przy obliczaniu marginesu dumpingu występują w szczególności wtedy, gdy stosowane są różne waluty, ponieważ wahania kursów wymiany mogą zniekształcić rzeczywistą wartość danych towarów i w konsekwencji zmienić zakres marginesu dumpingu[24]. Kurs wymiany między mającymi zastosowanie walutami może bowiem różnić się w zależności od daty przyjętej dla ustalenia cen. Jeżeli przeliczenie nie zostanie przeprowadzone przy odpowiednim kursie wymiany, porównanie cen przez organ dochodzeniowy może prowadzić do błędnego oszacowania marginesu dumpingu z naruszeniem wymogu „obiektywnego porównania"[25]. W takich okolicznościach konieczne jest zatem posiadanie jednolitych kryteriów umożliwiających właściwemu organowi wyeliminowanie, w ramach obliczeń, zakłóceń wynikających ze zmian kursów wymiany walut.

43. Artykuł 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, który jest przedmiotem niniejszych postępowań, zawiera szczególne przepisy dotyczące przeliczania walut w celu porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Ogólnie rzecz biorąc, ceny eksportowe nie są wyrażone w walucie krajowej kraju wywozu, lecz w jednej z walut najbardziej wymienianych na arenie międzynarodowej. Przeliczenie waluty jest zatem „konieczne" na podstawie zdania pierwszego tego przepisu, gdy wartość normalna jest wyrażona w lokalnej walucie eksporterów, odmiennej od tej stosowanej do sprzedaży eksportowej. Natomiast przeliczenie waluty byłoby sprzeczne

[19] Zobacz sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sporze DS442: *Unia Europejska – środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu niektórych alkoholi tłuszczowych z Indonezji*, pkt 5.21. Zgodnie z angielską wersją językową porównanie powinno być „unbiased, objective, and even-handed", podczas gdy wersja hiszpańska posługuje się wyrażeniem „imparcial, objetiva y equilibrada".

[20] Zobacz sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sporze DS141: *Wspólnoty Europejskie – Cła antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej z Indii*, pkt 59.

[21] Zobacz wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 31, 32).

[22] H. Andersen, *EU Dumping Determinations and WTO Law*, Alphen aan den Rijn, Kluwer Law International 2009, s. 234.

[23] N.D. Palmeter, Exchange Rates and Antidumping Determinations, *Journal of World Trade*, vol. 22, issue 2, 1988, s. 73.

[24] Zobacz wyrok z dnia 7 maja 1987 r., Nachi Fujikoshi/Rada (255/84, EU:C:1987:203, pkt 52).

[25] J.B. Kim, Currency Conversion in the Anti-dumping Agreement, *Journal of World Trade*, vol. 34, issue 4, 2000, s. 125.

z tym przepisem, jeżeli porównywane ceny są już wyrażone w tej samej walucie [26]. W praktyce w celu ustalenia, czy przeliczenie waluty jest konieczne, organy prowadzące dochodzenie muszą sprawdzić, czy sprzedaż została dokonana w tej samej walucie.

44. Artykuł 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego stanowi, że przeliczenia *co do zasady* dokonuje się „po kursie wymiany z dnia sprzedaży". Zdanie drugie stanowi, że „[z]a datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży" [27]. W każdym razie ważne jest, aby ustalić datę, która daje najlepsze gwarancje określenia istotnych warunków sprzedaży. Dowód musi być dostarczony w każdym poszczególnym przypadku przez Komisję lub zainteresowaną stronę. Umowy ramowe lub zwykłe deklaracje intencji zasadniczo nie spełniają tych kryteriów [28]. W drodze *odstępstwa* od tej ogólnej zasady, „kurs wymiany w sprzedaży terminowej" musi być stosowany, jeżeli sprzedaż waluty na rynkach terminowych jest bezpośrednio związana z daną sprzedażą eksportową. Ten ostatni wariant omówię szczegółowo w dalszej części niniejszej opinii.

45. Ustalając zasadę dotyczącą właściwego momentu dla określenia kursu wymiany („data sprzedaży"), porozumienie antydumpingowe i rozporządzenie podstawowe w sposób naturalny opierają się na założeniu, że przeliczenie może odbywać się wyłącznie na podstawie *kursu wymiany*. Każda inna metoda przeliczeniowa jest zatem wyraźnie wykluczona. W szczególności wartości abstrakcyjne, podobnie jak parytety siły nabywczej konsumentów, obliczone między innymi przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (zwaną dalej „OECD") i Organizację Narodów Zjednoczonych (zwaną dalej „ONZ"), nie mogą być uznane za decydujące odniesienia. Podobnie rzeczywisty wpływ przywozu po cenach dumpingowych na przemysł unijny ustala się na podstawie *oficjalnych kursów wymiany*, stanowiących podstawę międzynarodowej wymiany handlowej.

46. Ani porozumienie antydumpingowe, ani rozporządzenie podstawowe nie określają źródła, z którego należy zaczerpnąć kurs wymiany. W praktyce stosuje się kursy wymiany publikowane przez Europejski Bank Centralny. W przypadku gdy dla danej waluty Komisja nie podała kursu wymiany walut, zazwyczaj stosuje się kursy wymiany ustalone przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy. Komisja stosuje *średnie miesięczne kursy wymiany*, z wyjątkiem przypadku znacznej dewaluacji, kiedy to może stosować dzienne kursy wymiany. W związku z tym nie ma znaczenia, czy producent eksportujący stosuje do celów wewnętrznych różne kursy w swoich systemach księgowych, niezależnie od tego, że ze względów praktycznych Komisja często opiera się na przeliczeniu powszechnie stosowanym przez przedsiębiorstwo w celu gromadzenia i weryfikacji danych w ramach licznych dochodzeń [29].

47. Poza ogólnymi zasadami określonymi w art. 2.4.1 porozumienia antydumpingowego, które znajdują odzwierciedlenie w porządku prawnym Unii w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, organy prowadzące dochodzenie dysponują uprawnieniami dyskrecjonalnymi w odniesieniu do innych aspektów dotyczących przeliczania walut. Na przykład organy te

[26] Zobacz Sprawozdanie zespołu orzekającego WTO w sporze DS179: *Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe nałożone na blachę ze zwojów stali nierdzewnej oraz na arkusze i taśmy ze stali nierdzewnej pochodzące z Korei*, pkt 6.13, 6.41.

[27] W odróżnieniu od porozumienia antydumpingowego rozporządzenie podstawowe daje pierwszeństwo dacie wystawienia faktury jako punkt odniesienia dla „daty sprzedaży" przed datą umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia (zob. przypis 8 do art. 2.4.1 porozumienia antydumpingowego).

[28] M. Bungenberg, P. Reinhold, w: H.G Krenzler, Ch. Herrmann, M. Niestedt (Hrsg.), *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München 2024, AD-GVO 2016, art. 2, pkt 346.

[29] M. Bungenberg, P. Reinhold, w: H.G Krenzler, Ch. Herrmann, M. Niestedt (Hrsg.), *EU-Außenwirtschafts- und Zollrecht*, München 2024, AD-GVO 2016, art. 2, pkt 345.

zazwyczaj dokonują przeliczenia waluty wywozu *na walutę krajową kraju wywozu*. Mogą one jednak również zdecydować się na przeliczenie waluty sprzedaży lokalnej na walutę stosowaną do sprzedaży eksportowej [30]. Co do zasady cena eksportowa jest przeliczana na walutę krajową kraju wywozu na podstawie średniego kursu wymiany w okresie objętym dochodzeniem [31].

48. Wreszcie należy zauważyć, że odstępując od postanowień porozumienia antydumpingowego, prawodawca Unii włączył zasady dotyczące przeliczania walut do przepisów prawnych przyznających podmiotom gospodarczym *prawo do żądania korekty wartości* związanych z ustalonymi czynnikami mającymi wpływ na ceny, a w konsekwencji na ich porównywalność. Kwestia ta ma szczególne znaczenie, ponieważ umożliwia przedsiębiorstwom aktywny udział w dostosowaniach i korektach dokonanych przy obliczaniu marginesu dumpingu.

4. W przedmiocie znaczenia umów zabezpieczających w handlu międzynarodowym

49. Aby zabezpieczyć się przed ryzykiem finansowym związanym z wahaniami kursów wymiany lub zmianami kursów surowców, podmioty gospodarcze często zawierają umowy zabezpieczające lub wprowadzają do swoich umów klauzule przeliczeniowe. Instrumenty zabezpieczające przed ryzykiem kursowym skutkują zablokowaniem kursu walutowego mającego zastosowanie do przyszłej operacji. Taki mechanizm pozwala na przykład na to, że jeśli euro traci na wartości po ustaleniu przez eksportera cen w euro, zabezpieczenie przed ryzykiem kursowym gwarantuje, że eksporter nadal otrzyma przewidywalną kwotę w swojej walucie krajowej.

50. Te umowy zabezpieczające stanowią umowy zawarte między podmiotami prywatnymi, których przedmiotem jest *wewnętrzne zarządzanie ryzykiem*, i co do zasady nie mają żadnego skutku prawnego na metodę obliczania marginesu dumpingu stosowaną przez organ dochodzeniowy. W szczególności te umowy nie mają żadnego wpływu na politykę Komisji w dziedzinie kursów wymiany walut. Nie mogą one również zwalniać z odpowiedzialności z tytułu ceł antydumpingowych. W tym kontekście należy zauważyć, że w przeszłości Komisja systematycznie odmawiała przyjęcia kursu wymiany innego niż oficjalny kurs wymiany, wykluczając w ten sposób jakiekolwiek uwzględnienie kontraktów terminowych lub zabezpieczeń [32].

51. Powody uzasadniające co do zasady odmowę nadania takim umowom zabezpieczającym jakiegokolwiek znaczenia prawnego są oczywiste i wynikają już z przedstawionych powyżej rozważań dotyczących obliczania marginesu dumpingu. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że rozporządzenie podstawowe w żaden sposób nie wspomina o takich umowach w ramach ogólnej zasady ustanowionej w art. 2 ust. 10 lit. j).

[30] P. De Baere, C. du Parc, I. Van Damme, *The WTO Anti-Dumping-Agreement – A Detailed Commentary*, Cambridge, Cambridge University Press 2021, s. 123.

[31] Van Bael & Bellis, *EU Anti-Dumping and Other Trade Defence Instruments*, Alphen aan den Rijn, Wolters Kluwer 2011, s. 123. Zobacz także wyrok z dnia 7 maja 1987 r., Nachi Fujikoshi/Rada (255/84, EU:C:1987:203, pkt 52).

[32] Van Bael & Bellis, op.cit., s. 123. Jak wynika z motywu 17 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1696/88 z dnia 14 czerwca 1988 r., nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz syntetycznych włókien z poliestrów pochodzących ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, Meksyku, Rumunii, Tajwanu, Turcji i Jugosławii (Dz.U. 1988, L 151, p. 47), „Komisja […] nie zaakceptowała dostosowania z tytułu zabezpieczenia kursów walutowych (»hedging of exchange rates«), opierając się na fakcie, że takie dostosowanie nie zostało przewidziane w [przepisach dotyczących ochrony przed praktykami dumpingowymi]. W każdym razie Komisja uznała, że zabezpieczenie kursów walutowych jest techniką finansową niezależną od samej transakcji handlowej. Dostosowanie z tego tytułu jest zresztą wymagane jedynie w przypadkach, gdy jest korzystne dla eksportera”.

52. W drugiej kolejności należy zauważyć, że jedynie metoda przyjęta przez Komisję, oparta na zastosowaniu oficjalnych kursów wymiany, jest właściwa dla zagwarantowania stopnia *neutralności* wymaganego dla przeliczenia ceny normalnej i ceny eksportowej w zakresie, w jakim pozostaje ona wolna od jakiegokolwiek wpływu stron trzecich, które mogą realizować własne interesy finansowe [33].

53. Ponadto metoda ta w pełni spełnia wymogi *przejrzystości* działań administracyjnych, ponieważ umożliwia zainteresowanym stronom – przedsiębiorstwom i państwom trzecim – zrozumienie sposobu, w jaki Komisja wykonuje swoje kompetencje, oraz sprawdzenie jej zgodności z zasadami wielostronnego systemu handlowego.

54. Ponadto ze względu na jej *stały charakter*, a także fakt, że Komisja w swoich decyzjach – w niniejszym przypadku w motywie 98 spornego rozporządzenia [34] – regularnie uzasadnia utrzymanie tej praktyki, pozwala ona sądom Unii na sprawowanie skutecznej kontroli sądowej.

55. Gdyby natomiast Komisja uczyniła z samych umów zawartych między podmiotami prywatnymi kryterium rozstrzygające dla operacji przeliczania walut w kontekście obliczania marginesu dumpingu, istniałoby poważne ryzyko, że jej praktyka administracyjna ulegnie zmianie w kierunku podejścia kazuistycznego, charakteryzującego się nieprzewidywalnością niezgodną z wymogami *pewności prawa*.

56. Taka zmiana zagrażałaby stabilności stosunków handlowych Unii z państwami trzecimi. Mogłaby ona również podważyć instytucjonalną *wiarygodność* Komisji, sugerując błędnie, że mająca zastosowanie metoda przeliczania może być pozostawiona uznaniu lub poddana wpływowi interesów prywatnych.

57. Nie można ponadto wykluczyć, że poprzez umowne ustalanie przez podmioty prywatne abstrakcyjnych lub autonomicznych kursów wymiany, państwa trzecie byłyby skłonne wywierać nadmierny wpływ na praktykę administracyjną Komisji [35], co mogłoby podważyć *suwerenność* Unii w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. Aby zapobiec takim zagrożeniom, należy zachować utrwaloną praktykę Komisji, która została zresztą wyraźnie potwierdzona w orzecznictwie Trybunału [36].

[33] Van Bael & Bellis, op.cit., s. 123, odwołują się do rozporządzenia Rady (EWG) nr 738/92 z dnia 23 marca 1992 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz przędzy bawełnianej pochodzącej z Brazylii i Turcji (Dz.U. 1992, L 82, s. 1). Jak wynika z motywu 28 tego rozporządzenia, „[u]stalenie przez właściwe organy kursu wymiany waluty państwa trzeciego jest decyzją, która nie może być przedmiotem oceny ze strony instytucji [Unii] w ramach postępowania antydumpingowego. W związku z tym stałą praktyką Komisji, potwierdzoną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, jest stosowanie oficjalnego kursu wymiany stosowanego w międzynarodowych transakcjach handlowych. Dostosowanie tego kursu wymiany do celów określenia dumpingu byłoby niewłaściwe i sprzeczne *z zasadą neutralności*, która w sprawach dumpingowych jest zachowana w odniesieniu do aspektów pieniężnych” (moje podkreślenie).

[34] Motyw 98 spornego rozporządzenia stanowi, co następuje: „Komisja zwróciła uwagę, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie w sytuacjach, gdy do celów porównania wartości normalnej z ceną eksportową niezbędne jest przeliczanie waluty. *Stałą praktyką jest dokonywanie takiego porównania w walucie państwa, którego dotyczy postępowanie*. Dlatego też w tym przypadku Komisja użyła liry tureckiej jako waluty porównawczej” (moje podkreślenie).

[35] Zobacz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2025/670 z dnia 4 kwietnia 2025 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wyrobów płaskich walcowanych na gorąco z żeliwa, stali niestopowej i pozostałej stali stopowej, pochodzących z Egiptu, Japonii i Wietnamu (Dz.U. 2025, L 670, s. 1), z którego wynika w motywach 19 i 20, że władze Egiptu i producent eksportujący próbowali przekonać Komisję do zastosowania kursu na równoległym rynku walutowym (zamiast oficjalnego kursu walutowego) w celu obliczenia wartości normalnej i marginesu dumpingu. Komisja początkowo sprzeciwiła się temu wnioskowi, powołując się na swoją utrwaloną praktykę stosowania oficjalnych kursów wymiany, w sytuacji gdy istnieje podejrzenie stosowania kursów na równoległych rynkach walutowych.

[36] Zobacz wyrok z dnia 7 maja 1987 r., Nachi Fujikoshi/Rada (255/84, EU:C:1987:203, pkt 51–54).

58. Niezależnie od tego umowy zabezpieczające należy jednak uwzględnić w ramach wyjątku przewidzianego w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego dotyczącego transakcji terminowych. Jak wynika z tego przepisu, „kurs wymiany w sprzedaży terminowej" jest stosowany, pod warunkiem że sprzedaż walut w ramach transakcji terminowych jest bezpośrednio związana z transakcją eksportową. Innymi słowy, umowa zabezpieczająca powinna mieć bezpośredni związek z ceną faktycznie zafakturowaną przy sprzedaży eksportowej będącej przedmiotem dochodzenia.

59. Dla ścisłości terminologicznej, należy przypomnieć, że „zabezpieczenie" to instrument finansowy mający na celu zmniejszenie lub zneutralizowanie ryzyka finansowego, na które narażone jest przedsiębiorstwo. W tym względzie kontrakt terminowy sprzedaży waluty obcej działa jako wiążące zobowiązanie, podjęte w dniu jego zawarcia, do zbycia określonej kwoty waluty po z góry ustalonym kursie wymiany i to w uzgodnionym terminie, umożliwiając w ten sposób zabezpieczenie wyniku transakcji walutowej niezależnie od późniejszych wahań rynkowych.

60. Ponadto instrument zabezpieczający nie powinien mieć charakteru ogólnego ani spekulacyjnego, lecz powinien być powiązany z konkretnymi transakcjami lub sprzedażą mającymi miejsce w okresie objętym dochodzeniem. Do eksportera należy wykazanie w sposób aktywny i udokumentowany, że umowa zabezpieczająca wpływa na cenę eksportową w taki sposób, że dostosowanie jest uzasadnione. Jeżeli warunki te nie są spełnione, stosuje się zasadę ogólną, przyjmując za podstawę oficjalny kurs wymiany obowiązujący w dniu sprzedaży.

61. To w świetle powyższych rozważań należy w dalszej części analizy zbadać zarzut czwarty podniesiony w sprawie C-498/24 P oraz zarzut szósty podniesiony w sprawie C-499/24 P. Zarzuty te, oparte zasadniczo na identycznych argumentach, powinny być zbadane łącznie w ramach niniejszej analizy. Najpierw należy jednak przypomnieć uzasadnienie zaskarżonych wyroków oraz argumenty podniesione przeciwko nim przez strony w ramach odwołania.

B. Badanie zarzutów podniesionych w odwołaniu

1. Uzasadnienie przyjęte przez Sąd w zaskarżonych wyrokach

62. Jak wskazano powyżej [37], Sąd w zaskarżonych wyrokach oddalił skargi o stwierdzenie nieważności wniesione przez wnoszące odwołanie, oparte między innymi na naruszeniu art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego [38].

63. Sąd przypomniał w szczególności, że umowy zabezpieczające, na które powołały się wnoszące odwołanie na poparcie ich wniosku o dostosowanie na podstawie wyżej wymienionego przepisu, dotyczyły sprzedaży eksportowej denominowanej w euro oraz że ryzyko związane z przeliczeniem było we wszystkich tych umowach pokryte wobec dolara amerykańskiego. Ponieważ jednak Komisja musiała zapewnić obiektywne porównanie między wartością normalną

[37] Zobacz pkt 17 i 26 niniejszej opinii.

[38] Zobacz pkt 81–87 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 195–208 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

wyrażoną w lirach tureckich a ceną eksportową, przeliczyła ona bezpośrednio na liry tureckie wszystkie transakcje eksportowe denominowane w euro, gdyż pośrednia wymiana na dolary amerykańskie nie była konieczna do zapewnienia obiektywnego porównania [39].

64. Sąd zauważył również, że kurs wymiany euro na dolary amerykańskie przewidziany w umowach zabezpieczających, na które powołały się wnoszące odwołanie w celu złożenia wniosku o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, był określony w stosunku do dolara amerykańskiego, lecz nie miał nic wspólnego z przeliczeniem, którego Komisja powinna była dokonać w celu zapewnienia obiektywnego porównania między wartością normalną a ceną eksportową [40]. W konsekwencji, jak wskazano w motywie 98 spornego rozporządzenia, umowy zabezpieczające, o których wspominają wnoszące odwołanie, były pozbawione znaczenia dla celów tego przeliczenia.

65. Argument przedstawiony przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji, zgodnie z którym Komisja powinna zastosować kurs wymiany przewidziany w umowach zabezpieczających, został zatem odrzucony jako bezzasadny [41]. W konsekwencji, biorąc pod uwagę brak znaczenia umów zabezpieczających, na które powołują się wnoszące odwołania na poparcie swojego żądania dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, Sąd oddalił również inne zarzuty wnoszących odwołanie dotyczące rzekomego naruszenia zasady dobrej administracji, na które powołano się w oparciu o podnoszone naruszenie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego [42].

2. Uwagi stron

a) Argumenty wnoszących odwołanie

66. Wnoszące odwołanie twierdzą, że skoro art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego kładzie nacisk na datę sprzedaży, a nie na walutę czy kurs wymiany, jak stwierdził Sąd w zaskarżonych wyrokach [43], powinno to stanowić istotny element, który Komisja powinna wziąć pod uwagę, ponieważ kursy wymiany są wzajemnie „powiązane". Zdaniem wnoszących odwołanie oznacza to, że waluta właściwa dla ceny eksportowej powinna być przeliczana przy użyciu przelicznika dolara amerykańskiego. Takie podejście znajduje potwierdzenie w jednym z zaskarżonych wyroków [44].

67. Wnoszące odwołanie dodają, że gdyby przyjąć wykładnię Sądu, zgodnie z którą operacje zabezpieczające mogą być brane pod uwagę tylko wtedy, gdy operacja dotyczy waluty faktury i waluty przeliczeniowej stosowanej przez Komisję, zbyt łatwo byłoby obejść obowiązek ustanowiony w art. 2 ust. 10 lit. j) zdanie pierwsze rozporządzenia podstawowego. Kwestionują one ponadto dodatkowe wnioski Sądu zawarte w zaskarżonych wyrokach [45].

[39] Zobacz pkt 82 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 196 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[40] Zobacz pkt 85 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 199 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[41] Zobacz pkt 86 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 200 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[42] Zobacz pkt 88–93 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 201–208 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[43] Wnoszące odwołanie odnoszą się odpowiednio do pkt 84 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 198 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[44] Wnoszące odwołanie powołują się na pkt 20–24 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P.

[45] Wnoszące odwołanie odnoszą się odpowiednio do pkt 91–94 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 204–208 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

b) Argumenty Komisji

68. Komisja podnosi, że wnoszące odwołanie kwestionują jedynie argument przedstawiony w zaskarżonych wyrokach, dotyczący różnicy pojęciowej między kursem wymiany euro na dolary amerykańskie widniejącym w umowach zabezpieczających a kursem zastosowanym przez Komisję w celu porównania wartości normalnej i ceny eksportowej [46]. Nie kwestionują one rozumowania, zgodnie z którym umowy miały na celu pokrycie ryzyka przeliczenia na dolary amerykańskie, co sprawia, że odniesienie do dolara amerykańskiego nie ma znaczenia dla przeliczenia dokonanego przez Komisję. W konsekwencji Komisja uważa, że zarzut odwołania jest bezskuteczny.

69. Komisja przypomina, że zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego dysponuje ona szerokim zakresem uznania przy przeliczaniu walut w celu porównania złożonych wartości ekonomicznych. Wnoszące odwołanie powinny były wykazać, że przeliczenie na walutę kraju wywozu stanowiło oczywisty błąd, czego nie uczyniły, ograniczając się do powołania się na naruszenie przepisów tego rozporządzenia. W zaskarżonych wyrokach potwierdzono, że ich argumenty były niewystarczające do podważenia zastosowanej metody przeliczenia.

70. Komisja przypomina, że porównanie wymaga przeliczenia walut, w celu zapewnienia obiektywnego porównania między wartością normalną a ceną eksportową. Powszechną praktyką jest porównywanie w walucie kraju wywozu – w niniejszej sprawie w lirach tureckich. Odniesienie do dolara amerykańskiego w umowach zabezpieczających miało wyłącznie na celu pokrycie ryzyka związanego z przeliczeniem, a zatem nie miało znaczenia dla zapewnienia obiektywnego porównania, tym bardziej że cena eksportowa była denominowana w euro. Argumenty wnoszących odwołanie dotyczące „daty sprzedaży" i „wzajemnych powiązań kursowych" nie zmieniają tej analizy, a przytoczone orzecznictwo potwierdza w rzeczywistości przyjętą przez Komisję metodę przeliczenia.

3. Przyjęte stanowisko

a) Uwagi ogólne

71. Na wstępie należy przypomnieć, iż z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych. A zatem jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem – z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego [47].

72. Ponadto z orzecznictwa Trybunału wynika, że gdy wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa Unii, okoliczności prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie być rozważane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu [48].

[46] Komisja odnosi się do pkt 82 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 199 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[47] Zobacz wyrok z dnia 24 marca 2011 r., Ferrero/OHIM (C-552/09 P, EU:C:2011:177, pkt 73).

[48] Zobacz wyrok z dnia 19 lipca 2012 r., Rada/Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group (C-337/09 P, EU:C:2012:471, pkt 61).

73. Te ogólne uwagi nasuwają się w zakresie, w jakim wnoszące odwołanie zarzucają zarówno Komisji, jak i Sądowi, że popełnili zasadniczo te same błędy w wykładni i stosowaniu art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Naruszenia prawa polegają, po pierwsze, na odmowie uwzględnienia przez Komisję wniosków o sprostowanie złożonych przez wnoszące odwołanie na podstawie tego przepisu, a po drugie, na tym, że Sąd potwierdził to stanowisko. W szczególności wnoszące odwołanie zarzucają Komisji i Sądowi, że nie przyznali żadnego znaczenia prawnego umowom zabezpieczającym, które zawarły do celów przeliczenia waluty. Zdaniem wnoszących odwołanie to przeliczenie powinno było nastąpić za pośrednictwem dolara amerykańskiego, a nie bezpośrednio z euro na lirę turecką.

b) Ocena uzasadnienia zaskarżonych wyroków

74. Przede wszystkim należy stwierdzić, że żadna ze stron postępowania nie kwestionuje możliwości zastosowania art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego do okoliczności faktycznych niniejszych spraw. Sporne transakcje dotyczyły wymiany towarów zafakturowanych w różnych walutach – tj. w euro i w dolarach amerykańskich – wyprodukowanych w Turcji i przeznaczonych na wywóz do Unii Europejskiej. W tym kontekście Komisja była zobowiązana do dokonania przeliczenia waluty zgodnie z tym przepisem w ramach porównania cen. Spór między Komisją a wnoszącymi odwołanie, będący przedmiotem postępowań w pierwszej instancji, ogranicza się wyłącznie do kwestii *zasad tego przeliczenia*.

75. Jeżeli wnoszące odwołanie zamierzają utrzymywać, że *data sprzedaży stanowi decydujące kryterium dla ustalenia mającego zastosowanie kursu wymiany*, twierdzenie to nie może być kwestionowane. Ze względu na wahania właściwe rynkom walutowym konieczne jest określenie dokładnego momentu jako punktu odniesienia dla przeliczenia. Przyjmując datę sprzedaży, w ramach wielostronnego systemu handlu międzynarodowego podjęto prawnie wiążącą decyzję, przy czym do określenia tej daty można wykorzystać różne obiektywne elementy, a mianowicie datę wystawienia faktury, datę zawarcia umowy, datę zamówienia lub datę potwierdzenia zamówienia. Zwróciłem uwagę na ten aspekt w moich uwagach wstępnych [49]. Niemniej jednak żaden element zaskarżonych wyroków nie pozwala uznać, że Sąd zajął odmienne stanowisko. Nie można zatem uznać, że doszło do naruszenia prawa.

76. Jeżeli natomiast wnoszące odwołanie utrzymują, że w braku precyzyjnych przepisów prawa Unii dotyczących *waluty mającej zastosowanie do przeliczenia* wyłącznie do partnerów handlowych należy określenie tej waluty w umowach zabezpieczających, taką wykładnię należy odrzucić. Pomija ona fakt, że po pierwsze, sporne towary zostały wywiezione do Unii Europejskiej, w związku z czym obowiązującą walutą referencyjną jest euro, a po drugie, że art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego przyznaje Komisji *swobodę uznania* w braku przepisu stanowiącego inaczej. Nie ulega wątpliwości, że Komisja opiera swoje obliczenia na kursie wymiany waluty kraju wywozu – w tym przypadku liry tureckiej [50]. Decyzja o przeliczeniu na walutę kraju, którego dotyczy postępowanie, nie jest ani przypadkowa, ani arbitralna. Komisja nie dokonała przeliczenia waluty bez żadnego związku z omawianymi operacjami wywozowymi, a wnoszące odwołanie nie sugerują zresztą, że było inaczej [51].

[49] Zobacz pkt 44 niniejszej opinii.

[50] Zobacz pkt 47 niniejszej opinii.

[51] Zakładając, że wnoszące odwołanie zamierzają twierdzić, iż Komisja mogłaby, według własnego uznania, przeliczać transakcje w euro na jakąkolwiek inną walutę, na przykład na korony duńskie, nie uwzględniając operacji zabezpieczających między euro a lirami tureckimi, w żadnym miejscu nie twierdzą one ani nie uzasadniają, że decyzja o przeliczeniu na walutę państwa wywozu została podjęta w celu wykluczenia uwzględnienia zawartych przez nie umów zabezpieczających.

77. W niniejszej sprawie jedynym celem umów zabezpieczających zawartych przez wnoszące odwołanie było zneutralizowanie potencjalnego ryzyka kursowego związanego z przeliczeniem z euro na dolara amerykańskiego. Komisja dokonała jednak bezpośredniego przeliczenia euro na lirę turecką bez dokonywania pośredniego przeliczenia na dolara amerykańskiego. Sąd słusznie uznał zatem, że nie istniała ani podstawa prawna, ani okoliczności faktyczne uzasadniające uwzględnienie walut innych niż euro i lira turecka, czy też zastosowanie pośredniego przeliczenia na dolary amerykańskie. Ponieważ wszystkie ceny eksportowe podlegające przeliczeniu zostały wyrażone w euro [52], jak wynika z motywu 98 spornego rozporządzenia, bez żadnego wyraźnego odniesienia do dolara amerykańskiego, i biorąc pod uwagę przeznaczenie towarów, przeliczenie na dolara amerykańskiego nie było wymagane na mocy art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego.

78. Wniosku tego nie podważa argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Komisja dokonała pośredniego przeliczenia na euro, zamiast przeliczyć bezpośrednio dolary amerykańskie na liry tureckie. Jak przypomniał Sąd w pkt 20–24 wyroku zaskarżonego w sprawie C-499/24 P, wnoszące odwołanie zafakturowały niektóre transakcje sprzedaży krajowej i zadeklarowały koszty produkcji w dolarach amerykańskich. W tym kontekście Komisja zdecydowała się dokonać przeliczenia na euro w celu zapewnienia obiektywnego porównania. Jeżeli metoda ta może wydawać się dyskusyjna – ponieważ można mieć wątpliwości co do konieczności lub wartości dodanej takiego pośredniego przeliczenia w odniesieniu do „wzajemnych powiązań" kursowych [53] – rozbieżność ta pozostaje bez wpływu na analizę. Nie ma bowiem prawnego obowiązku uwzględniania transakcji w walutach obcych na rynkach kontraktów terminowych w walucie innej niż ta używana przez Komisję do celów porównania.

79. Umowy zabezpieczające zawarte przez wnoszące odwołanie nie miały znaczenia do celów spornego przeliczenia waluty. Nie było zatem żadnego obiektywnego powodu, aby uwzględnić je w obliczeniach. Sąd słusznie zatem stwierdził w zaskarżonych wyrokach, że przeliczenie przewidziane w umowach zabezpieczających między euro a dolarem amerykańskim nie miało wpływu na przeliczenie dokonane przez Komisję i mogło zostać pominięte.

80. Z punktu widzenia Sądu stwierdzenie to było wystarczające do oddalenia zarzutu wnoszących odwołanie. Moim zdaniem nie stanowi to naruszenia prawa. Jak słusznie zauważył Sąd, Komisja nie była zobowiązana do uwzględnienia kursu wymiany ustalonego w umowach zabezpieczających, lecz mogła – jak wyraźnie stwierdzono w motywie 98 spornego rozporządzenia – zastosować ustaloną praktykę administracyjną i wykorzystać do porównania wartości normalnej i ceny eksportowej walutę kraju wywozu, czyli lirę turecką.

c) Uwagi dodatkowe

81. Chociaż uzasadnienie zaskarżonych wyroków jest już wystarczająco precyzyjne i szczegółowe, aby oddalić wspólny zarzut odwołań, pragnę przedstawić kilka dodatkowych uwag w celu dalszego wyjaśnienia kontekstu prawnego i umożliwienia Trybunałowi lepszego zrozumienia głównych punktów rozpatrywanych spraw.

82. Po pierwsze, z akt sprawy nie wynika, że przeliczenie na dolara amerykańskiego w istotny sposób zmieniłoby wynik obliczeń, tym bardziej że wnoszące odwołanie nie przedstawiły żadnych dowodów na to, że poniosły szkodę. Ograniczyły się one – jak wyjaśniono w motywie 99

[52] Zobacz pkt 85 zaskarżonego wyroku w sprawie C-499/24 P i pkt 196 zaskarżonego wyroku w sprawie C-498/24 P.

[53] Zobacz pkt 70 i 83 niniejszej opinii.

spornego rozporządzenia – do stwierdzenia, że przeliczenie miało wpływ na porównywalność cen i przedstawiły teoretyczny przykład wskazujący, że należy zastosować kurs wymiany przewidziany w umowach zabezpieczających. Jak stwierdza motyw 100 spornego rozporządzenia, ten teoretyczny przykład nie stanowi dowodu, ponieważ nie odzwierciedla on ani rzeczywistych transakcji wnoszących odwołanie, ani obliczenia marginesu dumpingu. Ponieważ wnoszące odwołanie nie przedstawiły żadnego przekonującego argumentu, aby podważyć ten wniosek, należy zgodzić się z analizą Komisji.

83. Ponadto argument wnoszących odwołanie dotyczący „wzajemnych powiązań" walutowych w żadnym wypadku nie wykazuje niekorzystnego skutku przeliczenia na lirę turecką; przeciwnie, zmierza on do obalenia tej hipotezy. Gdyby takie wzajemne powiązanie istniało, należałoby dojść do wniosku, że przeliczenie nie powoduje żadnych niekorzystnych skutków. Komisja słusznie zatem podniosła, że wnoszące odwołanie nie wykazały, iż oczywisty błąd w wykonywaniu jej uprawnień dyskrecjonalnych doprowadziłby do niewłaściwego porównania wartości normalnej z ceną eksportową.

84. Po drugie, stwierdzając, że Komisja nie musiała uwzględniać umów zabezpieczających, Sąd ostatecznie uznał, że Komisja nie była zobowiązana do odstąpienia od swojej praktyki administracyjnej ustalonej w celu określenia marginesu dumpingu. Z tym argumentem prawnym należy się zgodzić. Jak wyjaśniono w niniejszej opinii, utrzymanie tej praktyki administracyjnej jest uzasadnione w dziedzinie międzynarodowych stosunków handlowych, ponieważ gwarantuje neutralność, obiektywność, stabilność, niezależność i przejrzystość działań administracyjnych [54].

85. Te cele leżące w interesie ogólnym mają pierwszeństwo przed prywatnymi interesami podmiotów gospodarczych. Umowy zabezpieczające są umowami prawa prywatnego mającymi na celu wyłącznie wewnętrzne zarządzanie ryzykiem i co do zasady nie mogą wywierać prawnego skutku na metodę zastosowaną przez organ prowadzący dochodzenie w celu obliczenia marginesu dumpingu. Komisja nie była zatem zobowiązana do dostosowania swoich obliczeń do walut lub kursów wymiany wybranych przez strony.

86. Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność techniczną i gospodarczą związanych z tym analiz [55]. Uwzględnienie walut lub kursów wymiany wybranych wyłącznie w celu ochrony prywatnych interesów finansowych podważałoby ten zakres uznania.

87. Po trzecie, umowy zabezpieczające powinny być brane pod uwagę tylko wtedy, gdyby transakcje spełniały warunki określone w art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego, który przewiduje wyjątek dla transakcji terminowych bezpośrednio związanych z wywozem. Należy przypomnieć, że wyjątki te powinny być interpretowane w sposób ścisły [56]. W niniejszej sprawie Komisja wyraziła wątpliwości co do spełnienia tych warunków. Wobec braku przekonujących dowodów należy uznać, że nie zostały one spełnione.

[54] Zobacz pkt 51 i nast. niniejszej opinii.

[55] Zobacz wyrok z dnia 7 kwietnia 2016 r., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava i in./Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P i C-193/14 P, EU:C:2016:209, pkt 34).

[56] Zobacz wyroki: z dnia 29 września 2011 r., Komisja/Irlandia (C-82/10, EU:C:2011:621, pkt 44); z dnia 19 września 2013 r., Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials/Rada (C-15/12 P, EU:C:2013:572, pkt 17); z dnia 10 lutego 2021 r., RFA International/Komisja (C-56/19 P, EU:C:2021:102, pkt 54).

88. W tym względzie Komisja zauważyła, że sprzedaż w dolarach amerykańskich na rynkach zagranicznych nie była „bezpośrednio związana" ze sprzedażą eksportową jak wymaga tego art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. W motywie 101 spornego rozporządzenia wyjaśniono ponadto, że niektóre operacje zabezpieczające mogły zostać dostosowane po sprzedaży, tak aby uwzględnić zmiany w prognozach finansowych i w celu maksymalizacji zysku przedsiębiorstw, co wnoszące odwołanie zakwestionowały w pierwszej instancji przed Sądem. Sąd nie zbadał jednak tych argumentów, uznając, że powody przedstawione przez Komisję w motywie 98 spornego rozporządzenia były wystarczające do uzasadnienia odrzucenia wniosku o dostosowanie na podstawie art. 2 ust. 10 lit. j) rozporządzenia podstawowego. Natomiast gdyby Trybunał orzekł, że uzasadnienie to nie było wystarczające do oddalenia zarzutu dotyczącego naruszenia tego przepisu i postanowił przekazać sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania, do Sądu należałoby zbadanie ewentualnie spekulacyjnego charakteru tych transakcji.

89. Podsumowując, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sprawowana przez sądy Unii kontrola ocen o charakterze gospodarczym dokonywanych przez Komisję, w tym w dziedzinie prawa antydumpingowego, ogranicza się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie oraz braku nadużycia władzy[57]. Tymczasem nie wydaje mi się, aby rozumowanie Sądu mogło, nawet w świetle szczególnie wymagającej kontroli sądowej, zostać uznane za obarczone naruszeniem prawa.

90. Na podstawie elementów przedstawionych w mojej analizie należy moim zdaniem oddalić jako bezzasadne zarzut czwarty podniesiony w sprawie C-498/24 P oraz zarzut szósty podniesiony w sprawie C-499/24 P.

V. Wnioski

91. W świetle ogółu powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał oddalił zarzut czwarty podniesiony w sprawie C-498/24 P (Çolakoğlu Metalurji i Çolakoğlu Dış Ticaret/Komisja) oraz zarzut szósty podniesiony w sprawie C-499/24 P (Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları i in./Komisja).

[57] Zobacz wyrok z dnia 29 lutego 2024 r., Methanol Holdings (Trinidad)/Komisja (C-688/22 P, EU:C:2024:180, pkt 34).